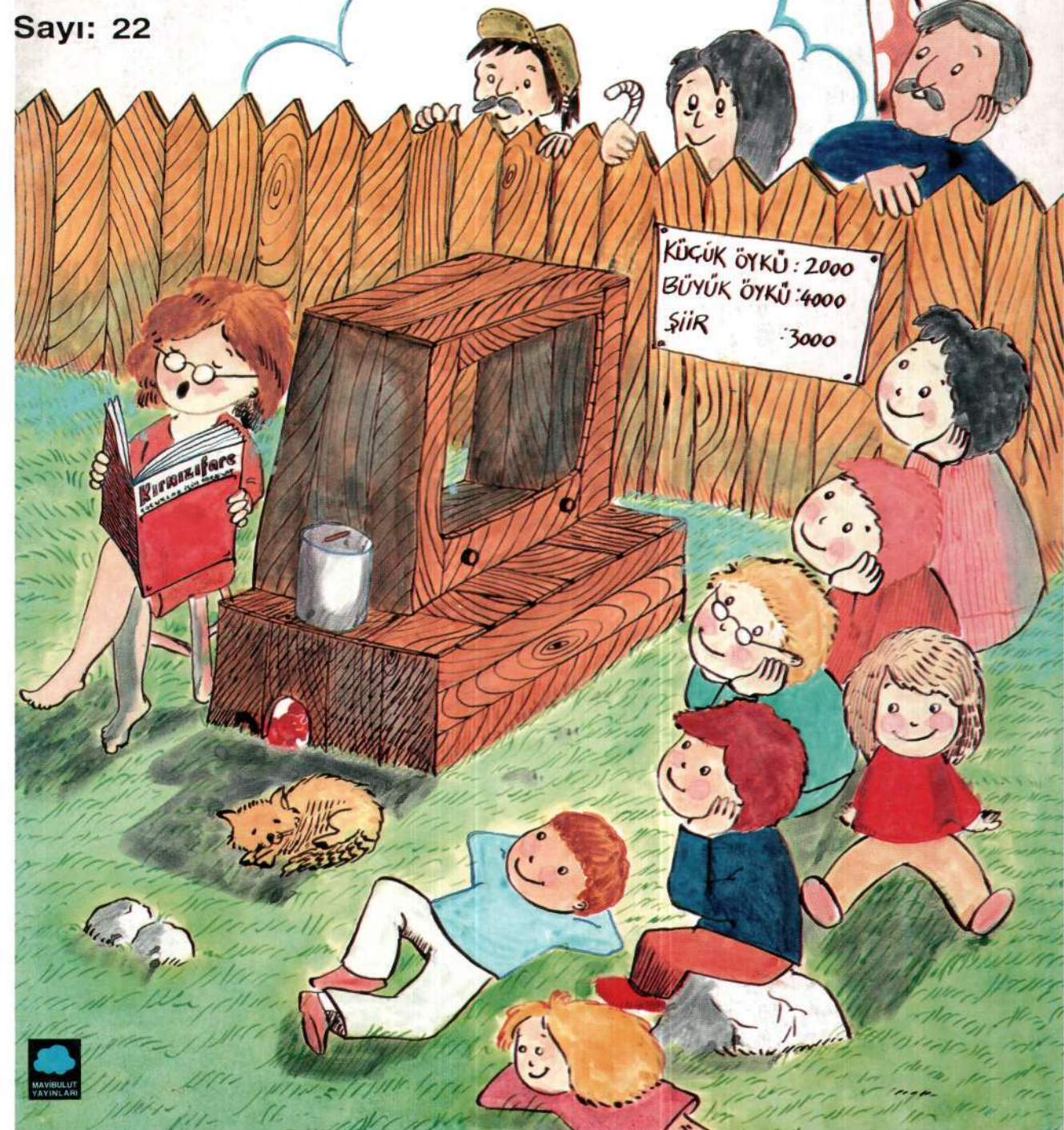

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 22

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı
"Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince
incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990
tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye
edilmiştir.

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 22

Ağustos 1993

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cd. 33/2 Ferah Apt. D.4
80060 Galatasaray İstanbul
Tel: 252 63 75-76 Faks: 244 08 60

Kapak renk aynını: Kombi Grafik (518 18 32)

İç filmler: Reprograf (511 38 26)

Baskı: Ayhan Matbaacılık (Tel: 518 24 14)

Aylık dergi. Fiyatı: 15.000 TL.

Yıllık abone bedeli:

Yıllık 12 sayı: 150.000 TL.

Taahhütlü: 198.000 TL

Yurtdışı: DM 70 (Uçakla: DM 95)

Kırmızıfare dergisi aboneliği için posta çeki ile 127469 no.lu hesaba abone
bedelinin yatırılması ve alındı ya da fotokopisinin gönderilmesi yeterli olacaktır.

Kapak: Fatih Erdoğan

Merhaba!

Kırmızıfare'lerin eski sayıları konusunda yeni abonelerimiz dertli. Bizden, geçmişe yönelik sayıların çoğunu elde edebiliyorlar, ama bazı sayılar, örneğin 1., 9., 10. ve 11. sayılar bizde de kalmadı. Yakın bir gelecekte Kırmızıfare'lerin cilt kapakları çıktığında bu eski sayıların yeniden basılması söz konusu. Tüm sayılara sahipseniz yalnızca cilt kapağını edinerek Kırmızıfare'lerinizi ciltletebileceksiniz. Eğer eksik sayılarınız varsa tamamlayabileceksiniz. Cilt kapağı çıkınca size haber vereceğiz. Unutmayın, birinci cilt ilk 14 sayıyı, sonraki ciltler ise, her yıl bir cilt olmak üzere 12'şer sayıyı içerecek.

Geçen yıl söz verdiğimiz, "Kırmızıfare Dostları" posterini ise mali nedenlerle çıkaramamıştık. Bu projeyi yeni abonelerimizi de kapsayacak şekilde yeniden ele alacağız.

Edebiyat ve sevgi dolu günler,

Kırmızıfare

İçindekiler

Yıldızlar Oyunu	Fazıl Hüsnü Dağlarca 3
Çingeneler Mahallesi	Cengiz Asiltürk 4
Pufpuf Ayı'nın Veda Partisi	A. A. Milne 11
Fındıkfaresi	19
Onu Seviyorum (11)	Fatih Erdoğan 23
Yaşasın Canavar...	Ayla Çınaroğlu 24
Islık Çalan Ev	Nebahat Ayar 30
Goriller	Kay MacDearmon 34
İpucu Bizden Çözümü Sizden	Turan Yüksel 38
Bir Kitap Bir Yazar	40

YILDIZLAR OYUNU

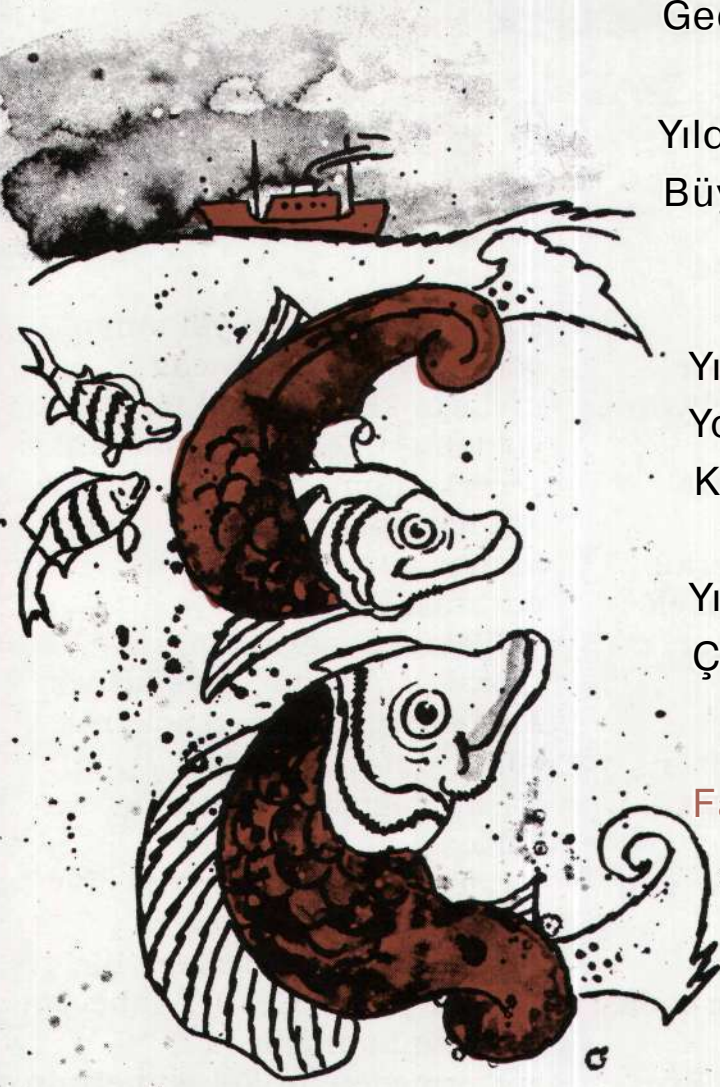
Yıldızlar neye yarar
Geceyi süslemeye

Yıldızlar neye yarar
Büyümesine bütün bitkilerin.

Yıldızlar neye yarar
Yol göstermeye
Karanlık basar basmaz

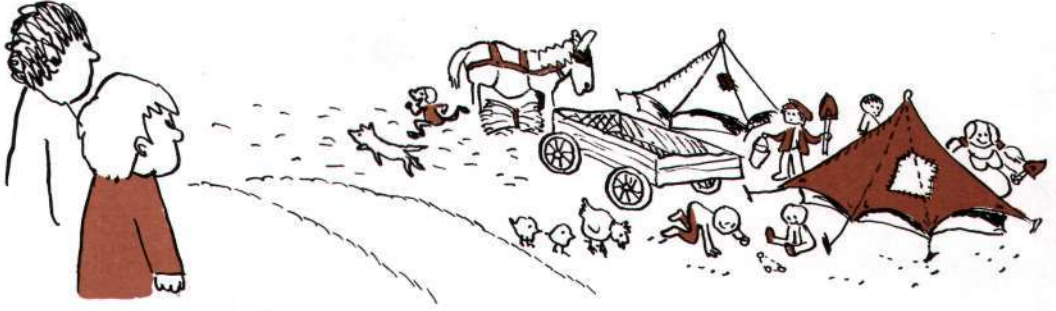
Yıldızlar neye yarar
Çocukların uyumasına.

Fazıl Hüsnü Dağlarca

Çingeneler Mahallesi

Cengiz Asiltürk

4

OYUNLARDA CEMİL
Ağabey'imın öncülüğünde sahamızın dışına çıkabiliyoruz. O yanımızda olduğunda, babam ona güveniyor ve böylece daha uzaklara gidebiliyoruz. Çingenelerin oturduğu mahalleye gitmek için can atıyorum. Çamur evler, evlerin arasında köpeklerle koşuşturan çocuklar... Onlara da bizim tarafa gelmek mi yasak?... Cemil Ağabey'im okula gittiğinden, ancak hafta sonu tatillerinde bizimle oynayabiliyor. Onun da okulunda hiç çingene arkadaşı yok. Köpekleri olan bir arkadaşı olsaydı keşke! Eve getirseydi onu. Çingene

çocuklarını da hiç yakından görmüyoruz ki... Ancak rayların kenarındaki tozlu yoldan grupça geçiyorlar, onlar geçerken imrenerek bakıyoruz arkalarından ve her seferinde annem elime, "Patt," diye vurarak:

"Çek elini ağzından, toz toprak içindesin," diye kızıyor. Ama ellerimi ağzıma sokarak ılık çalmayı bir gün başaracağım ve çingenelere çalacağım arkalarından.

Ellerimin üzeri kızarmış bir vaziyette uzaktan geçen çingeneleri seyrederken, bir ılık duydum. Cemil Ağabey'im kendisini anneme göstermeden, briket istiflerinin arasından eliyle işaret etti.

Evden yiyecek aşırarak zorunda olmak ne fena. Keşke küçük kardeşim bir yaş daha büyük olsaydı. O zaman bu iş ona düşecekti. Domates, ekmek, peynir ve zeytinleri aşırıp briket istiflerinin arkasına vardığımda gölgede beni bekleyen Cemil Ağabey'im enseme bir tokat atarak:

"Nerde kaldın Mistik?.. Koş şimdi ayakkabılarını giyip gel. Ayşegül ile Nazan, Ogüş'ün yanında bizi bekliyor, evcilik oynayacağız. Tuz getirmeyi yine mi unuttun? Koş çabuk."

Ağzımla kamyon taklidi yaparak fırladım... Ensem de yanıyordu. Ah... Annem mutfakta...

"Birkaç güne dayın askerden dönüyor. Köye gitmeden buraya da uğrayacak..."

"Kim anneciğim?.."

"Durmuş Dayı'n. Sen onu hiç görmedin. İlk defa gelecek."

"Sigara getirir mi babama? Bünyamin'in dayısı babasına sigara getirdi askerden..."

"Belki..."

"Anneciğim... Yolun karşısında kısa saçlı, Davut Dayı'ma benzeyen biri duruyordu, dayım bugün gelmiş olmasın?.."

Annem, "Yaa!" diye

mutfaktan çıkınca tuzluğu külotumun içine atıp ayakkabılarımı da alarak fırladım sokağa. Portakal ağaçlarının altından geçip onların yanına vardığımda domatesleri doğramışlardı. Cemil Ağabey'im:

"Nerde kaldın?" diye enseme şamarı yapıştırdı. Keşke bir ablam olsaydı. Gökhan dayak yediğinde onu ablası koruyabiliyor. Tuzluğu külotumun içinden çıkarttığımda Nazan ile Ayşegül gülmeye başladı. Onlar, tuzluğu ne zorluklarla aşırıldığını bilmiyor. Ogüş:

"Nazan ile Ayşegül, Ayşegül'ün annesini lafa tutacaklar, Cemil Ağabey'imle ben, onların bahçelerine girip

erik ve elmalardan toplayacağız. Sen gözcü olacaksın. Tehlike olduğunda sen, 'Hişt!' diyeceksin. Biz de hemen ağaçtan inip, bahçe çitinden atlayıp kaçacağız."

"Ogüş!.."

"Ne?"

"Hani ıslık çalmayı biliyordun? Cemil Ağabey'ime, 'Bana ıslık çalmayı öğret,' demişsin."

"Biliyorum. Ama Cemil Ağabey'im daha büyük olduğu için daha güzel çalabiliyor. Ama ben ağaca ondan daha güzel çıkabilirim."

Ayşegül ile Nazan gittikten sonra bahçe kapısının yakınındaki bir yere gizlendim. Ogüş bahçe çitinden atlayıp yere uzanarak biraz bekledikten sonra, Cemil Ağabey'ime, "Haydi atla," dedim. O da atlayıp Ogüş'ün yanında otların arasına yüzüstü uzandı. Biraz öylece durduktan sonra ağaçların

yanına kadar süründüler.

"Haydi," dedim

Bahçe evin arkasındaydı. Evden çıkan birini görebilirim. Evin önünde sandalyesine oturmuş olan kadının önünde duran Nazan ile Ayşegül, heyecanla bir şeyler anlatıyorlardı. Seslerini duymadan insanların konuşmalarını seyretmeye bayılırım. İşçiler çalışırken bunu hep yaparım.

Konuşurken işçi Mehmet'in elleri de ağzı kadar çalışır, kafasını durmadan sallar... Nazan, Ayşegül'ün annesinin anlattıklarına olduğu yerde zıplaya zıplaya gülüyordu. Ama asıl güldüğü arka bahçede olanlardı... Ağabeylerim ceplerinde meyvalarla ağaçlardan inip bahçe çitinden atladılar.

"Hişt!.. Gel!.." diyen Cemil Ağabey'im, ben yanlarına gidince bahçe kapısına yürüdü, onları çağırdı.

Elmalar... Erikler...
Domatesler... Peynirler... Ama
aklımda hep çingeneler ve
köpekle oynamalarına
kızılmayan çocuklar. Ben bu
yönden ne talihsiz biriyim.
Annem kedilerimi torbalara
koyup uzaklara bıraktı.
Köpeklerimi başka çocuklara
verdiler. Yediğim dayaklar da
cabası. Ama çingenelerde çok
köpek var...

"Çişim geldi, çişim geldi,"
diye yanlarından uzaklaştım.
Duvarın arkasına erişince
koşmaya başladım. Yine
ağzımla kamyon sürer gibi
yapıyordum. Çingenelerle
görüştüğümde, onları daha
yakından gördüğümde,
Ogüş'ten bile daha büyük
kahraman olacağım. O bana
imrenecek. Döndüğümde belki
Durmuş Dayı'mdan ben de
dayak yiyeceğim, ama akşama
çok var. Hiç görmediğim Davut
Dayı'm askerden sigara
getirirse, belki Ogüş'le
onlardan aşırıp istiflerin
arkasında içeriz. Çingenelerle
yaşadıklarımı anlatırken
sigarayı ağzımda tutarak
konuşacağım. Öksürüp
boğazımı bile temizlerim...

Köpekler havlayarak üzerime
koştığında, çamur evlerin

arasına kadar gelmiştim.
Yüreğimin vuruşlarını
duyabiliyordum. Başı kırmızı
bezle sarılı bir çingene,
"Hoşt!.." diyerek köpekleri
dağıtıp beni kurtardı. Köpekler
beni ısırması olsaydı, geçen yıl
ağabeyimin yediği iğnelerden
yiyip sürekli yatabilirdim.
Bıyıklı çingenenin yanında, bir
an onun yüzüne bakarak
durdum. "Bu bıyıklarla nasıl
yemek yiyorsun?.. Senin
makasın yok mu?"

"Yok!.. Seni bacaklarından
asayım mı bıyıklarına?"

"İstemem!.."

Oysa babamın bıyık makası
vardı. Çok da güzel ses
çıkartıyordu. Çamur evlerin
arasından geçip, dut ağacının
altında bağıra bağıra

devir... Heyecanla ıgıllıkla atıyorum: "Bana bakın, bana bakın!.." Eve döndüğümde bunları nasıl anlatacağım Ogüş'e?... Keşke beni görseydi... Belki onu da döndürürlerdi. Dönüyorum, dönüyorum... Her şey çevremde dönüyor... Bilye oynayan çocukların başları bir havaya geliyor, bir yere...

Tozların içinden doğrılmaya çalıştığımda, başımın arkası, dirseğim ve dizim sızlıyor. Nefes alırken zorluk çekiyor ve inliyordum... Dizlerimden sızan simsiyah kanları görünce ağlamaya başladım... Kalkmak isteyince dizlerim iyice sızladı. Bilye oynayan çocukların gülmeleri canımı iyice sıktı... Böceklerle bilyeleri değiştiğim kız:

"Sızlıyor mu?"

"Hayır!.."

"Ağlıyorsun ama..."

Yaşlı bir kadın:

"Kalk haydi," dedi. Annem gibi dört tane gelirdi... Açık yakasından siyah kocaman memeleri yarısına kadar görünüyordu. "Şişko patata, akşama yarım salata" şarkısını içimden söyledim.

.....

Eve döndüğümde karanlık

basmış, herkes beni arıyordu.

Yediğim dayakların hepsi toplansa, bu seferki kadar asla olmazdı. Ama, ağlamam durunca, olup biten her şeyi Ogüş'e anlattım. Onun gözlerindeki imrenmeyi görünce dünyalar benim...

"Kuyunun ıkırığında ayaklarım kaymasaydı, tam bir kahraman olacaktım..."

"Mistik!.. Biliyor musun, Cemil Ağabey'mle ben sabahları erkenden kalkıp geziyoruz. Babamlar uyanmadan gelip hiç kalkmamış gibi yatıyoruz. Hiç kimse fark etmiyor. Cemil Ağabeyimin okulunun önüne kadar gidiyoruz. Sokaklarda hiç kimsecik olmuyor sabahları... Oğlenleyin onların okulunun önüne ayıcı gelip ayı oynatmış. Haberim olsa giderdim."

"Sonra da bir güzel dayak verdin."

"Ama acısı çabuk geçiyor. Ağlayınca hiçbir şeycik kalmıyor. Ama oynayan bir ayı görmeye değmez mi?"

"Değer!.."

"Mistik, sen hiç ayı gördün mü?.."

"Bir kez. Faytonla bayrama gitmiştik. Burnundan zincirle

küfrederek bilye oynayan çocukların yanma gittim. Su kuyusunun çıkırığına tutunmuş bir çocuğu bir başkası çıkırığın kolunu çevirerek döndürüyordu. Çocuğun başı havadayken ayakları aşağıda, ayakları yukarıya geldiğinde başı aşağıda oluyordu. Kimi zaman çıkırığın jantında dümdüz oluyordu, çığlık çığlığa gülüyor, "Bana bakın, bana bakın," diye de bağırıyordu.

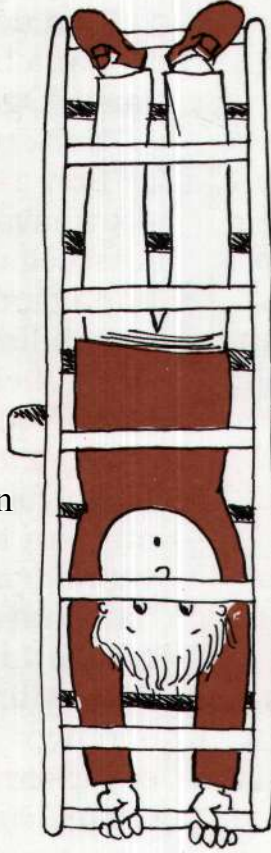
"Baksana, ben de yapabilirim," dedim.

Çıkırığı çeviren büyükçe kız:

"Hayır," diye tersledi. Bilye oynayanlara yaklaştım. Tozların üzerine çizilmiş üçgenin içindeki yeşil, kırmızı, mavi bilyelerin renkleri atmıştı.

"Mors mu oynuyorsunuz?" dedim. Dört beş kişinin hepsi birden baktı. "Evet," dediler.

Sekiz on yaşlarında Cemil Ağabeyim kadar olan biri, "Oynayacaksan gel, bilyelerin

var mı?.."

"Yok!.. Ama renkli dön Baba böceklerim var. Değişmek ister misiniz?" Hepsi birden oyuna döndüler... Düz, siyah, uzun saçları olan ipince bir kız, "Onlar ne?" diye yanıma geldi... Avucumdaki böceğe dokundu.

"İkisine bir bilye vereyim."

"Yaa!.. Yukarı mahallede birine iki bilye veriyorlar. Sen çingenesin diye ikisi üç bilyeye olur..."

Bilyeleri alıp oyuna katıldım. İlk oyunda beş bilyem oldu... Bilyeleri alıp kuyu çıkırığını çevirenin yanına gittim, "Al şu bilyeleri, beni de çevir."

"Atla," dedi.

Kuyu çıkırığının jantının parmaklıklarına tırmanıp tutundum. Bacaklarımı açıp sımsıkı bastıktan sonra ellerimle başımın üzerindeki parmaklıklara yapıştım.

"Çevir!.."

Başımın üzerine geldiğim ilk devirde, ceplerimdeki gazoz kapaklarıyla boncuklar yere döküldü... İkinci devir, üçüncü

bağlanmıştı. Peşinde bütün mahallenin çocukları..."

"Sahibi, 'Kocakarılar hamamda nasıl yatar,' deyince, ayı yatıp uzanarak gösteriyor... Sahibi def çalıp oynatıyor."

"Ogüş, sen nerede gördün bunları?.."

Bunları görmemiş olmanın üzüntüsüyle, ona imrenerek bakıyordum ki, "Cemil Ağabey'im anlattı," deyince rahatladım.

"Ama Ogüş, 'Ayı kocakarıların nasıl yattığını gösteriyor,' denmez o zaman, 'Gösteriyormuş,' denir."

10

"Olsun, ben öyle söylerim."

"Yarın sabah beni de uyandırın. Ben de sizinle gelmek istiyorum."

"Cemil Ağabey'im kabul ederse..."

"Eğer uyandırırırsan, ben de seni çingenelerin oraya götürürüm."

"Mistik, sen dayak yerken ben çok üzülüyorum. Biz büyüyünce annemle babam yaşlı olacaklar. Biz de onları döver miyiz?"

"Tabii... Bıktım artık... Evden kaçmak istiyorum. Herşeyde biz haksız oluyoruz. Hakan büyüyünce bu eve hiç

gelmeyeceğim..."

"Ben de..."

"Sana bir şey söylesem yapar mısın Ogüş?.."

"Ne?.."

"Ben akşam yemeğine oturmayacağım. Sofraya küseceğim. Sen oturduğunda bana ekmekle domates aşırabilir misin?.. Ben seni iç odada bekleyeceğim. Midem kazmıyor."

Geçekten midem kazmıyordu, ama bana dayak attıkları için bunu yapmalıyım... Yemekten sonra babamın emriyle odalarımıza gönderildik. Cemil ve Melih Ağabey'im sayı saymayı öğretiyor bize. Sayıları sayarken, Ogüş'ün aşırıldığı ekmekle domatesi yiyorum... Sayı saymayı o kadar önemsemiyorum. Ama okumayı öğrenmek istiyorum. Kırık bir kalem yarısı ile kullanılmış bir defter verdi Melih Ağabey'im... Harfleri tanımaya başladım bile... Uçan bir kuşa benzediğinden, 'm' harfini çok seviyorum. Ağabeyimin öyle bir aceleyle yazışı var ki bu harfi, kanatlarını çırparak bulutlara karıştırıyor sanki...

Puf puf Ayı'nın Veda Partisi

(Winnie-the-Pooh)

A. A. Milne

Resimler: Ernest Shepard

Türkçesi: Gülsevin Kırıl

BİR GÜN güneş Mayıs kokusuyla birlikte, Ormana geri geldiğinde, Ormanın tüm ırmakları, yeniden o eski güzel şekillerine dönmenin neşesiyle çınlıyor, küçük su birikintileri görüp geçirdikleri hayatı ve yaptıkları büyük işleri düşünüyordu. Ormanın ılıkliği ve sessizliğinde guguk kuşu sesini sınıyor, sonra beğenip beğenmeyeceğini anlamak için dikkatle dinliyordu; kumrular kendi kendilerine, hatanın karşı tarafta olduğunu ama aldırmadıklarını söyleyip, o rahat ve tembel halleriyle yakınıyordu. İşte böyle bir günde, Christopher Robin o özel ıslığını çaldı ve Baykuş Yüz Dönüm Korusuna gelerek, ne istediğini sordu.

"Baykuş," dedi Christopher Robin, "bir parti vereceğim."

"Sahi mi?" dedi Baykuş.

"Ve bu çok özel bir parti olacak, sel bastığı zaman Pufpuf'un Domuzcuk'u kurtarmak için yaptıklarını kutlamak istiyorum."

"Oh, demek onun için, öyle mi?" dedi Baykuş.

"Evet, Pufpuf a ve diğerlerine olabildiğince hızlı haber verir misin, çünkü parti yarın."

"Oh, yarın olacak, öyle mi?" dedi Baykuş, hâlâ yardımcı olmak için elinden geleni esirgemiyordu.

"Gidip söyler misin, Baykuş?"

Baykuş söylemek için çok zeki bir şey bulmaya çalıştı, ama bulamadı ve diğerlerine haber vermek için uçtu. İlk söylediği kişi Pufpuf'tu.

"Pufpuf," dedi, "Christopher Robin bir parti veriyor."

"Oh!" dedi Pufpuf. Sonra, Baykuş'un onun bir şeyler

söylemesini beklediğini görerek, "Üstünde pembe süslemeler olan küçük pastalar da olacak mı?" diye sordu.

Baykuş, böyle pasta ve pembe şekerlemeler hakkında konuşmaya bile değmeyeceğini düşünerek, Puffuf a Christopher Robin'in dediklerini tam olarak aktardı

ve Aahia'ya uçtu. "Benim için bir Parti mi?" diye düşündü Puffuf kendi kendine. "Muhteşem!" Sonra, acaba diğerleri, bunun özel bir Puffuf partisi olduğunu bilecekler mi ve Christopher Robin, onlara Yüzen Ayı'yı, Puffuf un Beyni'ni ve icat edip yüzdürdüğü tüm harika gemileri anlatacak mı diye merak etti ve ya herkes unutursa, ya kimse partinin ne için verildiğini bilmezse ne kadar kötü olur diye düşündü ve düşündükçe, parti kafasında karıştıkça karıştı ve her şeyin ters gittiği

karabasanlara benzedi. Bu karabasan kafasında bir melodiyle döndü durdu ve sonunda bir şarkıya dönüştü.

ENDİŞELİ PUFFUF'UN ŞARKISI

Puffuf çok yaşa!
(Kim dedin, kim?)
Puffuf dedim.

(Neden, ne yaptı?)

Bildiğini sanıyordum,

Arkadaşını kurtardı.

Ayı çok yaşa!

(Hani nerede?)

Hey, hey çok yaşa

Yüzme bilmiyordu bu ayı

Ama arkadaşını kurtardı

(Ne dedin, neyi onardı?)

Of dinlesene biraz

Pufpuf'tan bahsediyorum

(Kimi anlatıyorsun?)

Pufpuf diyorum!

(Özür dilerim, hep

unutuyorum.)

Pufpuf müthiş akıllı bir

ayı

(Duyamadım, bir daha

söyle!)

Müthiş akıllı ...

(Müthiş ne?)

Doğrusu müthiş yemek

yer

Ve bilmiyorum, acaba

nasıl yüzer?

Ama işte başardı

Yüzdürdüğü bir tür

kayıktı

(Bir tür ne?)

Şey, bir tür kavanoz

Şimdi bağıralım

onun için üç kez

(Ne yapalım

dedin, üç defa?)

Ve bizimle

olmasını umalım,

yıllarca

Sağlıkla, akılla ve
mutlulukla

Pufpuf, çok yaşa

(Kim dedin?)

Ayı, çok yaşa

(Hani hangisi?)

Ayı ...

Harika Pufpuf Ayı, çok
yaşa

(Ne yaptı ki-lütfen biri
bana anlatsın)

Tüm bunlar kafasında
dönüp dururken, Baykuş
Aahia ile konuşuyordu.

"Aahia," dedi Baykuş,
"Christopher Robin bir parti
veriyor."

"Çok ilginç," dedi Aahia.

"Sanırım bana da çiğnenmiş
çer çöp gönderirler. Ne Kadar
Nazik, Ne Kadar Düşünceli.
Teşekkür ederim, lütfen bana
bundan söz etme.

"Burada senin için bir
Davetiye var."

"Neye benziyor?"
 "Bir Davetiye!"
 "Evet, seni
 duydum. Kim
 düşürmüş?"

"Bu yenecek bir
 şey değil. Senin partiye
 katılmanı istiyor. Yarın."

Aahia yavaşça başını salladı.
 "Domuzcuk demek
 istiyorsun. Şu kıpır kıpır
 kulaklı minik arkadaş.
 Domuzcuk o. Ben ona
 iletirim."

"Hayır, hayır!" dedi Baykuş,
 artık kızılıyordu. "Davetiye
 sana."

"Emin misin?"

"Tabii eminim. Christopher
 Robin, 'Git, herkese söyle'
 dedi."

"Aahia dışında herkese?"

"Herkese," dedi Baykuş,
 suratını asarak.

"Ya!" dedi Aahia. "Hiç kuşku
 yok, yanlışlık olmuş, ama gene
 de geleceğim. Yalnız yağmur
 yağarsa, beni suçlamayın."

Yağmur yağmadı.
 Christopher Robin uzun bir
 masaya, uzun bir sofra
 kurmuştu ve hepsi çevresine
 oturdular. Bir uca Christopher
 Robin, diğer uca Pufpuf
 oturdu ve aralarında bir
 tarafta Baykuş, Aahia ve

Domuzcuk, diğer tarafta
 Tavşan, Kangu ve Ru vardı.
 Tavşan'ın tüm arkadaş ve
 akrabası çimenlere yayılmış,
 birisi onlarla konuşur veya bir
 şey düşürür ya da onlara saati
 sorar diye ümitle beklediği.

Bu, Ru'nun katıldığı ilk
 partiydi ve çok
 heyecanlanmıştı. Oturur
 oturmaz konuşmaya başladı.

"Merhaba, Pufpuf!" diye
 ciyaktı.

"Merhaba, Ru!" dedi Pufpuf.

Ru, oturduğu yerde birkaç
 kez zıpladı ve sonra yine
 başladı.

"Merhaba, Domuzcuk!" diye
 ciyaktı.

Domuzcuk bir şey
 diyemeyecek kadar meşguldü,
 bu yüzden ona pençesini
 salladı.

"Merhaba, Aahia!" dedi Ru.

Aahia kasvetle başını salladı
 ve, "Birazdan yağmur yağacak,
 bak görürsün," dedi.

Ru görmek için baktı,
 yağmayınca, "Merhaba,
 Baykuş," dedi. Baykuş sevecen
 bir sesle, "Merhaba,
 küçüğüm," dedi ve
 Christopher Robin'e, onun
 tanımadığı bir arkadaşının
 başına nerdeyse gelen bir
 kazayı anlatmayı sürdürdü.

Kangu, Ru'ya, "Önce sütünü iç, sonra konuşursun canım," dedi; sütünü içmekte olan Ru, ikisini de bir arada yapabileceğini söylemeye çalıştı... Sonra onun sırtına vurmak ve uzun bir süre kurutmaya çalışmak zorunda kaldılar.

Hepsi yeterince yiyip, Christopher Robin masaya kaşığıyla vurunca, Ru dışında hepsi konuşmayı kesip, sessiz kaldılar. Ru'yu hıçkırık tutmuştu ve bu hıçkırıklar sanki Tavşan'ın arkadaş ve akrabalarından geliyormuş gibi gözükmeye çalışıyordu.

"Bu parti," dedi Christopher Robin, "içimizden birinin yaptıklarını kutlamak için düzenlenmiştir ve biz hepimiz kim olduğumu biliyoruz; bu onun partisi çünkü çok önemli şeyler yaptı ve ben ona bir hediye aldım. İşte burada."

Sonra arkasını yoklayıp fısıldadı, "Nereye gitti?"

O arayadursun, Aahia etkileyici bir öksürükten sonra konuşmaya başladı.

"Arkadaşlar," dedi, "ve diğerleri. Sizi partimde görmek benim için çok büyük bir zevk ya da şu ana kadar büyük bir zevk oldu demeliyim. Yaptığım önemli bir şey değildi. Hepiniz- Tavşan, Baykuş ve Kangu dışında hepimiz- aynı şeyi yapardınız. Oh!.. Ve de Pufpuf. Dediklerim tabii ki, Domuzcuk ve Ru'yu kapsamıyor, çünkü onlar çok küçük. Hepiniz aynı şeyi yapardınız. Benim yapmam bir rastlantı. Şunu da belirtmeliyim ki, bu,

Christopher Robin'in şu anda aradığı şeyi elde etmek için değildi." Sonra ön ayağını ağzının yanına getirip, "Masanın altına bak," diye yüksek sesle fısıldadı.

"Yaptığımı yaptım, çünkü hepimiz, yardımcı olmak için yapmamız gereken her şeyi yapmalıyız. Hepimizin yapması gereken..."

"Hı-hıçk!" diye bir ses duyuldu. Ru'ydü bu.

"Ru, canım," dedi Kangu, ayıplayarak.

"Ben mi yaptım?" dedi Ru,

biraz şaşırmıştı.

"Aahia neler diyor?"
diye fısıldadı

Domuzcuk, Pufpuf a.

"Bilmiyorum," dedi
Pufpuf hüzünle.

"Senin partin
olduğunu sanıyordum."

"Ben de öyle
sanıyordum, ama
sanırım değilmiş."

"Aahia'nın partisi
olacağına, senin partin
olmasını isterdim," dedi
Domuzcuk.

"Ben de," dedi Pufpuf.

"Hı-hıçk!" dedi Ru
yeniden.

"DEDİĞİM-GİBİ,"
dedi Aahia yüksek ve
kızgın bir sesle, "tam
bir takım gürültülerle sözüm
kesildiği zaman, dediğim gibi,
sanırım ..."

"İşte burada!" diye bağırdı
Christopher Robin heyecanla.
"Şunu bizim aptal ayıcığa
geçirin. Bu Pufpuf un."

"Pufpuf un mu?" dedi Aahia.

"Tabii Pufpuf un. Dünyanın
en iyi ayısının."

"Bilmeliydim," dedi Aahia.
Yakınmamam gerekir. Benim
de dostlarım var. Daha dün,
birisi benimle konuştu.
Tavşan'ın bana çarpıp, "Ahh!"

demesi, geçen hafta mıydı
yoksa ondan bir önceki hafta
mıydı? Çok sosyal bir çevre.
Her zaman bir şeyler oluyor."

Hiç kimse dinlemiyordu,
çünkü hepsi "Açsana, Pufpuf,"
"İçinde ne var, Pufpuf?" "Ben
ne olduğunu biliyorum,"
"Hayır, bilmiyorsun," ve bu tür
yardımcı olacak sözler
söylüyorlardı. Tabii, Pufpuf da
olabildiğince hızlı açmaya
çalışıyordu, ama ipini
kesmeden, çünkü küçük bir ip
parçasının ne zaman yararlı

olacağını hiç bilemezsiniz.
Sonunda açtı.

Pufpuf, içinde ne olduğunu gördüğü zaman neredeyse sevincinden bayılacaktı. Bu çok özel bir kalem kutusuydu. İçinde kalemler, bir kalemtıraş, yanlış yazdığın kelimeleri silmek için bir silgi, kelimelerin üzerinde yürüyeceği çizgileri çizmek için bir cetvel, eğer bir şeyin kaç santimetre olduğunu bilmek istersen diye cetvelin üzerinde santimler ve mavi, kırmızı ve

yeşille belirtmek istediğin özel şeyler için mavi, kırmızı ve yeşil kalemler vardı. Tüm bu güzel şeyler için de, KLİK! sesi ile kapanan özel bölümler vardı. Ve hepsi Pufpuf içindi.

"Oh!" dedi Pufpuf.

"Oh, Pufpuf!" dedi, Aahia dışında hepsi.

"Teşekkür ederim," dedi Pufpuf.

Aahia hâlâ kendi kendine, "Bu yazma işi. Kalemler ve diğer ıvır zıvır. Bana sorarsanız, çok abartılıyor. Aptalca, çok aptalca. Boş şeyler."

Daha sonra, hepsi Christopher Robin'e,

"Hoşça kal," ve "Teşekkür ederim," dedikten sonra, Pufpuf ve Domuzcuk, birlikte, o altın renkli akşamüstünde düşünceli bir şekilde eve yürüdü ve uzun bir süre sessiz

kaldı.

"Sabahları uyanır uyanmaz," dedi Domuzcuk sonunda, "kendine söylediğin ilk söz nedir, Pufpuf?"

"Kahvaltıda ne var?" dedi Pufpuf. "Sen ne söylersin, Domuzcuk?"

"Ben, 'Acaba bugün heyecanlı ne olacak,' derim." dedi Domuzcuk.

Pufpuf düşünceli düşünceli başını salladı.

"İkisi de aynı şey," dedi.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Christopher Robin.

"Ne zaman?"

"Ertesi sabah."

"Bilmiyorum."

"Düşünüp, bir gün bana ve Pufpuf a anlatır mısın?"

"Eğer çok istiyorsan."

"Pufpuf istiyor," dedi Christopher Robin.

Uzun uzun içini çekti, ayısını ayağından tutup kapıya doğru yürüdü, Pufpuf Ayı'yı ardında sürüklüyordu. Kapıda durdu, döndü ve "Gelip, banyo yapmama bakacak mısın?" dedi.

"Gelebilirim," dedim.

"Pufpufun kalem kutusu benimkinden güzel miydi?"

"Tam seninki gibiydi," dedim.

Başını salladı ve dışarı çıktı... Bir saniye sonra, Pufpuf'un onun arkasından merdivenleri... Bam, bam, bam... çıktığını duydum.

Fındıkfareşi

Kırmızıfare abonelerinin çıkardığı dergii

KAR

Kar, sevgili kar.
Lapa lapa yağar.
Çocuklar kartopu oynar.
Aileler evlere
kapandılar.

Sonbahar bitti,
Kış geldi.
Her yer beyaza
büründü.
Ay kar ay!

Özgün Sarısoy
Bursa

OBUR AYI ORMANDA

Bir gün obur ayı ormanda dolaşırken bir dereye düşmüş ve, "İmdat!" diye bağırdı. Sonra kahraman karınca gelmiş, olayı görünce hemen toparlanıp ayıyı, yani obur ayıyı kurtarmış. Onun arkasından deli horoz gelmiş. Sonra, "Ne oluyor burada, siz kavgasız duramaz mısınız?" Karınca, "Hayır kavga yapmıyoruz. Sadece obur ayıyı kurtardım." Sonra korkak tavuk gelmiş ve vırrr! diye titremiş. Demiş ki korka korka, "Burada canavar var mı?" Onlarda kalabalık olmasın diye, "Var," demişler. O da vırrr! diye kaçmış. Ve ondan sonra şaşkın ördek gelmiş. Karınca, "Şaşkın ne haber," demiş. Şaşkın ördek, "İyiyim," demiş. "Obur ayı boğuluyordu, onu kurtardım," demiş. Şaşkın ördek şu dereye bakmak için gitmiş ve avcılarının tuzağına düşmüştü. Kahraman karınca onu da kurtarmak zorunda kalmış.

Gürkan Kayış/ İstanbul
İHD (6-9 Yaş) Üçüncüsü

BİRİNCİ MASAL

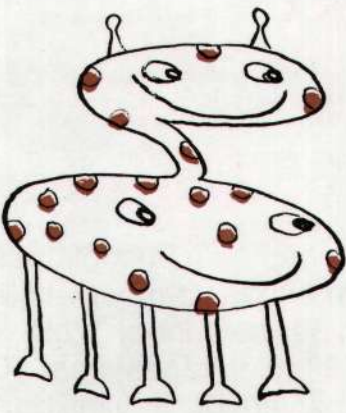
Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinden bir ayı varmış. İki de yavrusu varmış. Bir gün armut silkmeye gitmişler. Annesi armut silkmiş, inmiş yavrunun birini dövmüş. Geri armudun üstüne çıkmış. Armudu silkmiş, inmiş bir kuyu bulmuş. Yavrusunun kafasını içine koymuş. Armudun üstüne geri çıkmış, armut silkmiş. İnmiş armut yemeye, yavrusunun kafasını çıkarmış ki yavrusu ölmüş. Armut yememişler. Yavrusunu anne gömmüş, ağlamış. Evine gitmiş.

İKİNCİ MASAL

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinden iki papatya varmış. Bir gün bir cadı yanına gitmiş, papatyalara şöyle söylemiş: İkiniz yan yana olursanız, yağmur yağmıyor, su gelmiyor, yemek olmuyor. Bir papatyayı sökmüş, ağacın yanına dikmiş. Papatya bir kanadını öbür papatyaya atmış. Öbür papatya o kanadı tutmuş. Öbür papatya yanına gelmiş, bitmiş.

Gönül Türkmen / Türkçayir Köyü
İHD (6-9 Yaş) Birincisi

UZAYLI DOSTUM

Uykum gelmişti. Yatağıma doğru bir iki adım attığımda, arkamdan gelen tuhaf bir sesle irkildim. Baktığımda gelenin gölgeden başka bir şey olmadığını anladım. Bu kimin gölgesi olabilirdi? Başımı kaldırdığımda, etrafına değişik renklerde ışıklar saçan bir yaratık gördüm. Oldukça garip ve ilgi çekiciydi. Bana, dost olduğunu, Mars Gezegeni'nden geldiğini söyledi. Adımı sordu. Korkuyla, "Deniz," diye cevap verdim. Onun adı ise, "Tofy" ydi. İsminin anlamı, "Gezegenler Kralı" ydı. "Mars'ta hayat var mı?" diye sorunca:

21

"Biz Asimpoların, yani siz Dünyalılar'ın deyişle meteorların oluşturdukları kraterlere küçük barakalar yaptık. Aslında Mars ve diğer gezegenlerde hayat yok. Ama biz metal parçacıkları eriterek hava elde ediyoruz. Bizim sizler gibi çok fazla havaya ihtiyacımız da yok. Fakat yine de solunum yapmazsak, yaşamımız çok güçleşir. Belki de yaşayamayız."

"Bu da çok ilginç," diye düşündüm.

Tofy bana yarın gezegenine döneceğini, istersem onunla gidebileceğimi söyledi. Bu fikir, benim için çok önemliydi. Biraz düşündükten sonra, "Olur," dedim. Gezegenlerine, "Alirna" isimli roket ile gidecektik. Füzeye bindik. Füze, karmaşık düğme, aygıt ve kablolarla doluydu. Sonunda Mars'a geldik. Birbuçuk dakika sonra insan olduğumu ve burada yaşayamayacağımı düşündüm. Bu sorunu Tofy'e söylediğimde kızardı. Bazen saçmalıyordum. Onun rengi zaten kırmızıydı. Beni ayrı füze ile evime bıraktı. Bu kısa arkadaşlığı unutmadım ve asla unutmayacağım.

Ayşe Pınar Köprücü / İzmir
İHD (9-12 Yaş) İkcisi

SEVİMLİ'NİN ANNESİ

Sevimli bir kız. Çok dağınık bir kız. Annesi hep onu odasını toplaması için uyarıyor. Tabii ki annesi ders çalışması, zamanında yatması ve çizgi roman okumaması için de onu uyarıyor. Sevimli her seferinde, "Peki anneciğim," diyor ama odada bir değişiklik yok, kitaplar kapalı, saat 10.. ve Sevimli çizgi roman okuyor. Annesi yine gelip uyarıyor. Sevimli her zamanki gibi, "Peki anneciğim," diyor. Ama hiçbir değişiklik yok.

Sevimli artık karar veriyor. Annesini değiştirecek. Anneler Dükkanı'na gidiyor. Ve Bayan Tonton'u beğeniyor. Bayan Tonton'u alıp çıkıyor. Ve eve geliyorlar. Akşam yemeğe hiç kimse onu çağırıyor. Sevimli'nin karnı acıyor. Mutfağa gidiyor, buzdolabını açıyor ve karşısına boşluk çıkıyor... Yeni annesi Bayan Tonton'u arıyor. Bayan Tonton'u televizyonun karşısında yemek yerken buluyor, buzdolabında yemek olmadığını, karnının acıktığını söylüyor. Bayan Tonton yemek yediğini, hiçbir şeyle uğraşamayacağını söyleyerek, yemek yemeğe devam ediyor. Sevimli çok kızıyor. Bayan Tonton'u Anneler Dükkanı'na geri götürüyor ve bu defa Bayan Süslü'yü alıp eve getiriyor.

Bayan Süslü yemek yemiyor, çünkü şişmanlamak istemiyor. Aynanın karşısından da ayrılmıyor. "Çarşıya gidiyorum," diye gidiyor, milyonlarca makyaj malzemesi alıp geliyor. Bayan Süslü geldiğinden beri, eve makyaj malzemesinden başka bir şey girmiyordu.

Kendi annesini almaya karar verdi. Ama annesini geri almadı. Çünkü annesi artık dükkanda yoktu.

Şehirdeki bütün evlerin penceresinden baktı. Annesini arıyordu. Ama bulamadı. Eve üzgün üzgün geri dönerken, bir çocuk kendi annesinin (Sevimli'nin) elinden tutmuş hızlı hızlı yürüyordu. Sevimli onları takip etti. Anneler Dükkanı'na girdiklerini gördü ve hoplamaya başladı. Çocuk Bayan Tonton'u aldı ve çıktı. Sevimli dükkana girdi. Kendi annesini aldı ve eve gittiler.

Ama bu sefer osadı toplu, kitaplar açık, saat 8.00'de yatakta, çizgi-ro-manlar kapalı annesini bekliyordu

Ayşe Başak Vural / Ankara
İHD (9-12) Birincisi

PAPATYA kaplı tepeye tırmanıyoruz. Tepe dikleştiği için bisikletler bizi değil, biz bisikletlerimizi taşıyoruz. Az sonra uzaktan evlerin birbiri üstüne yığıldığı vadiyi gören tepede oturmuş dinleniyoruz. Ona bakıyorum. Yüzü yorgunluktan kızarmış, saçları alnına yapışmış, derin derin soluk alıyor. Elini bacaklarındaki çiziklerde dolaştırıyor. Aşağıda, kumlu yolda tekerleği kaydığı için düştü.

"Acıyor mu?"

"I-ih. Acımıyor. Susadım."

Yanımızda su yok. Yakınlarda çeşme yok. Ağaç yok. Kıraç bir tepe. Ayağa kalkıp uzaklara bakıyorum. Bir çoban ve birkaç koyun. Onun suyu var mıdır? Varsa bile isteyebilir miyiz? Yalnızca kendisine kadardır herhalde. Bize verirse kendisi ne içecek burada akşama kadar? Böyle düşünüp çobandan söz etmiyorum ona. Kalkıyor, bisikletine binip pedallara basıyor. Tepenin üstü düz bir ova gibi. Ben de peşinden gidiyorum. Biraz sonra aniden duruyor. Bisikleti bir yana, kendini bir yana atıyor. "Dayanamıyorum artık, ne olur su bul!"

Çaresizce bakmıyorum. Çoban hâlâ orada. "Bekle," deyip pedallara basıyorum. Tepe sık dikenli çalılarla ve irili ufaklı taşlarla kaplı. Bisikletimin tekerleğine ustalıkla manevralar yaptırıp yoluma çıkan engelleri savuşturuyorum. Tepe, aşağı doğru eğimleniyor. Bisikletim de hızlanıyor. Kendimi ölmek üzere olan prensesi Kafdağı'ndaki hayat iksiriyle kurtaracak olan kahraman prens gibi hissediyorum. Taşlar, çalılar, çukurlar... Gözlerim ön tekerleğin önünde, pedallara olanca gücümle basıyorum. "Heeey!" Sesi duyduğumda bacaklarımda dibindeki gırlamayla karışık kızgın solumayı fark ediyorum. Gözüm bir an geriye kayıyor. Gözleri alevler saçan bir çoban köpeği. Aynı anda tok bir ses! Ve kendimi havada, sonra da çalıların ortasında buluyorum. Bisikletim birkaç takla atıp duruyor. Kahraman prensi bir ejderha mı durduracak? Atım bekle beni. Şimdi seni kaldıracam. Köpek bile düşüşümden ürkererek uzaklaşıyor. Yüzüm, kollarım, bacaklarım kan içinde. Kolumdaki dikenleri çıkarırken çoban geliyor. "Evladım burada böyle gidilir mi? Al biraz su iç bakayım!"

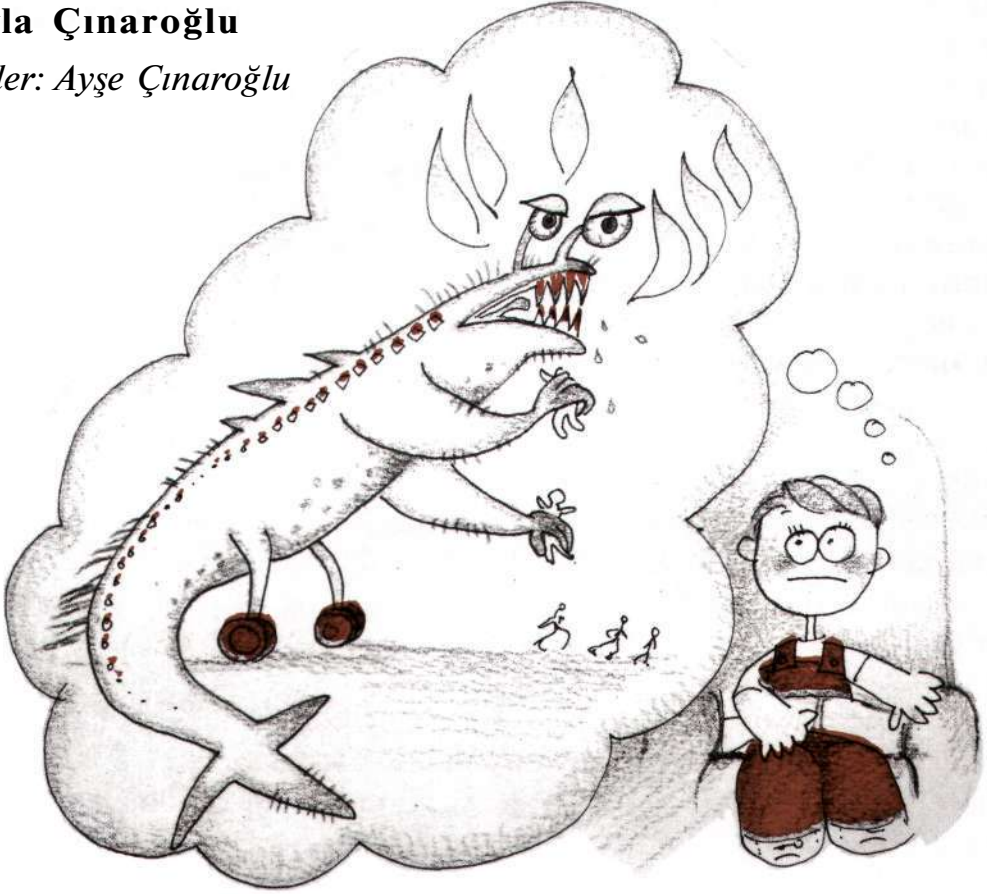
Su? Evet, su. Adamın uzattığı şişeyi kapıp koşmaya başlıyorum. Prens zor durumda. Onu kurtarmalıyım. Prens beni görünce şaşırıyor. "Su buldum," diyorum yalnızca. Uzun uzun içip, "Ohhh!" diyor. Dudaklarının kenarından sular boynuna süzülüyor. Onu seviyorum. Şişenin dibindeki az suyu geri götürüyorum. "Sen içtin mi?" diyor çoban. İçmedim, ama ona kalmayacak. "İçtim," diyorum. "Aman, çocuklar, dikkatli sürün şunları," diyor bize.

Yaşasın Canavar

Ayla Çınaroğlu

Resimler: Ayşe Çınaroğlu

24

GÜMÜŞ RENKLİ canavarın koca kanatlarından birinin hemen yanından, karnına doğru bir delik açtılar. Özel bir boru uzattılar oraya; koskocaman bir boru. Uzunca bir bekleyişten sonra bu geniş borunun içinden geçerek canavarın midesine girmeyi

başardık.

Üfff... Ne büyük, ne garip bir mide bu böyle... Canavarın doyabilmesi; bu koca mideyi doldurabilmesi için belki de bin kişiyi yutması gerekir.

Allahtan o yutmadı, biz kendi isteğimizle geldik. Üstelik de buraya girebilmek

için tonla para verdik. Bu yüzden öyle çok fazla kişi almadılar içeri. Tam sayamıyorum ama, işte yüz kişi filan varız. Neyse, hepimize oturacak yer var; kimse ayakta kalmadı. Ortada biraz da gezinecek boş yer var. Kalkıp şöyle biraz dolaşmaya, çevredeki garip ve ilginç şeyleri gözden geçirmeye can atıyorum ama, tabii herkes birden böyle gezinmeye kalkarsa olmaz. Hem sığılmaz, hem de bakarsın bu gürültü patırtı canavarı kızdırır. Onun için biz de elimizden geldiğince ses çıkarmadan oturuyoruz oturduğumuz yerde.

İyi de, canavarın midesine girerken, sanki kırk yıldır birbirimizi tanıyormuşuz gibi bizi gülümseyerek karşılayan birkaç süslü bayan var ki, onlar hiç oturmuyorlar; gezinip duruyorlar ortada.

Yoksa bu bayanlar canavarın adamları mı? Yani kadınları mı diyecektim. Ama yoo, olamaz. Öyle olsaydı buraya girmemize, böyle meraklı gözlerle canavarın her bir yanını incelememize, orasını burasını ellememize izin vermezlerdi herhalde.

A, tamam, anladım, canavarı kandırıp bizim buraya gizlice girmemizi sağlayan onlar' olmalı. Tabii verdiğimiz tonla parayı da onlar cebe indirdiler. Ya da belki canavarın kölesidir bunlar. İşte, hepimizi birer birer oturduğumuz yere kayışlarla bağlıyorlar bir güzel ve yerimizden kalkmaya çalışmamamızı, sigara falan da içmememizi emrediyorlar.

Tabii ki ben sigara falan içecek değilim. Babamsa zaten geçen yıl bıraktı sigarayı, ama onlar bunu nereden bilecek?.. Hem birkaç kişi daha dışarıda; canavarı beklerken başlamışlardı sigaralarını tütürmeye de, babamla hemen uzaklaşmışık yanlarından. İşte o sigara içenler de, biz de; herkes, hepimiz, korkudan ve

kibarlıktan sesimizi çıkaramıyoruz. Çünkü onlar da son derece kibarca veriyor bu emirleri.

Ama hiç kuşum yok, eğer emirlerini yerine getirmezsek bizi tuttukları gibi atıverirler dışarı. E, tabii o zaman da, canavarın midesinde neler olup bittiğini öğrenenleyiz; onca paramız boşa gider. O da nesi?... Canavar birden kızıp homurdanmaya, her tarafı zangır zangır titremeye başlıyor.

Ne var şimdi kızacak sanki, bütün söylenenleri kuzu kuzu yapıyoruz işte; otur diyorlar oturuyoruz, kalk diyorlar kalkıyoruz.

Eyvah... Homurdanmakla da kalmıyor, yürümeye başlıyor canavar. Tabii biz içindekiler

de sallanmaya başlıyoruz bir o yana bir bu yana. Yürüyor, yürüyor, gittikçe daha hızlı yürüyor, koşmaya başlıyor sonra.

Homurdana homurdana koşuyor... Sarsılıyoruz...

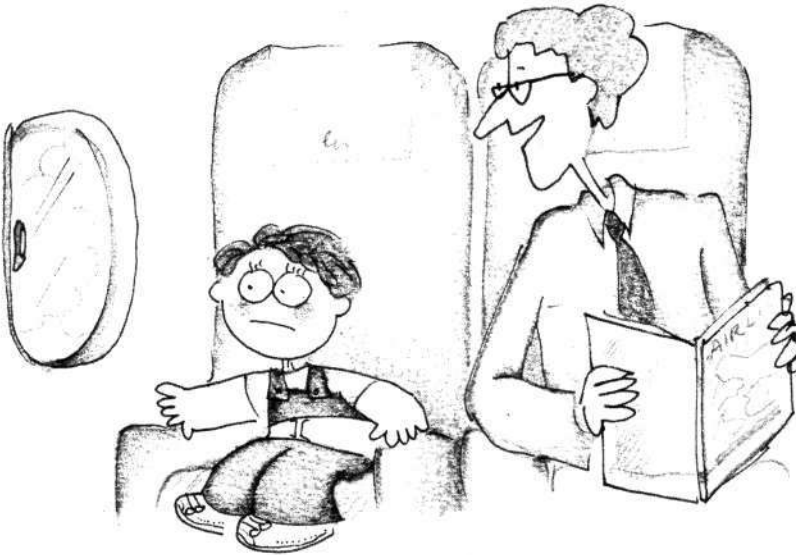
Daha hızlı, daha hızlı koşuyor, oturduğumuz yere yapışıp kalıyoruz. Sanki birisi bizi omuzlarımızdan, karnımızdan, her yanımızdan bastırıyor kalkmamamız için.

Dur... Dur... Dursa da... Çıkıp gitsek...

Yanımda oturan babama bakıyorum korku dolu gözlerle. Biliyorum, o da büyük bir korku içinde ama belli etmek istemiyor bana, kulağıma eğilip usulca:

"Korkuyor musun?" diye soruyor. Sonra yanıtları

beklemeden, "Korkma, korkma," diyor. Ben bir şey söyleyemiyordum. Eh, rengim birazcık sararmış olmalı. Ama hiçbir şeyi de kaçırmak istemiyordum; yandaki delikten dışarı

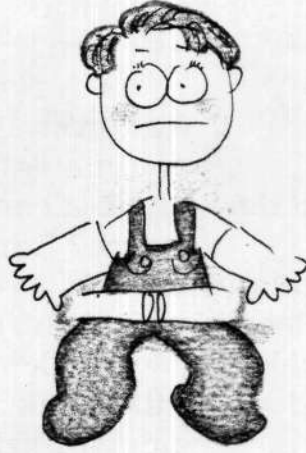
bakıyorum.

Evet, canavarın midesinde, dışarıyı görmemize olanak veren küçük küçük delikler var ve bir tanesi de hemen benim yanımda. Canavarın daha hızlı, daha hızlı koştuğunu böylece anlayabiliyorum. Öylesine hızlı koşuyor ki dışarıdaki görüntüyü izleyemiyorum, soluğum kesilir gibi oluyor. Sonra hoop, bir hafifleme duyuyorum; boşlukta gibiyim. Babam gene kulağıma eğiliyor: "Uçuyoruz..."

Uçuyoruz... Uçuyoruz, bu harika bir şey... Evet, uçuyoruz, yükseliyoruz yavaş yavaş. Her şeye, her şeye yükseklerden bakmaya başlıyoruz. Çok güzel bir duygu bu... Uçmak...

Her şey aşağılarda kalıyor ve küçülüyor, küçülüyor, küçülüyor...

Ve bulutların üstüne çıkıyoruz; bembeyaz pamuk yığınlarının üstündeyiz.

Ortalık günlük güneşlik. Oysa aşağıdayken nasıl kapalı, iç karartıcı bir hava vardı.

Birdenbire aşağısını anımsamak, unutuverdiğim korkuyu yeniden getiriyor

aklıma; yeniden korkmaya başlıyorum.

Yoksa o süslü bayanlar, hani o eski masalda olduğu gibi, canavar gak guk dedikçe bizleri birer birer ona yem mi yapacak? Ama olmaz ki canım, zaten midesinin içindeyiz ya...

Ben böyle, "Aman, canavar bizi yiyecek mi yoksa?" diye

aptalca korkular içindeyken o güzel bayanlar ne yapıyorlar dersiniz? Bize tepsiler içinde çeşitli yiyecekler ve içecekler getirmiyorlar mı!... Hem de öylesine nefis yiyecekler ki... Öylesine kibarca uzatıyorlar ki tepsileri, böyle kötü şeyler düşündüğüm için utanıyorum kendimden ve en kibar halimi takınıp teşekkür ederek alıyorum tepsiyi.

Mmm... Minik minik paketçikler ve kutucuklar

içindeki ilginç yiyecekleri afiyetle yiyorum. Babam kendi kuru pastasını da bana veriyor, onu da yiyorum bir güzel.

Bakıyorum herkes tepsisindeki her şeyi silip süpürüyor. Kimsenin aklına, "Acaba canavarın bu süslü hanımları, bu nefis yiyeceklerle bizleri bayıltıp bilmediğimiz bir yere mi kaçıracak?" diye gelmiyor. Neden olmasın? Evet, belki de şu an bir başka gezegene kaçırılmaktayız. Bütün bunlar benim de aklıma boş tepsiler toplanırken gelebiliyor ancak. Ama artık çok geç. Yiyecekleri sindirmeye başladım bile. Eyvah, evet işte, babam başını arkaya dayadı, gözleri de

kapanacak nerdeyse.

"Baba, uykun mu geldi?" diye soruyorum endişeyle. Ama o yemeklere karıştırılan uyuşturucunun etkisine girmiş çoktan, hiç kötü bir şey gelmiyor aklına: "Evet," diyor, "şöyle beş dakikacık kestirsem iyi olacak. Sen de dene istersen."

Yoo... Nasıl uyurum? Uykum var, evet uykum var ama uyumamalıyım. Böyle herkes uyursa canavarla kim savaşır sonra? Kim kurtarır bunca kişiyi?

Evet, bizi kaçırıyor kesinlikle. Arada bir silkinerek, homurdanarak uçuyor; uzaklara, çok uzaklara götürüyor bizi. Adı bilinmeyen çok uzak bir gezegende köle

olarak çalıştırmak için kaçırıyor. Ve orada tabii ki başka canavarlar da var. Bir daha asla yeryüzüne dnemeyeceğiz. Bütün yaşamımız orada, onlara hizmet etmekle geçecek. Beyinlerimizi yıkayıp, bizleri bütün emirlerini yerine getiren zavallılar durumuna getirecek ve istedikleri gibi alıştıracaklar.

Zaten bize o ilaçlı yiyecekleri veren bayanlar da, bir çeşit Őekil değıştirmiş uzaylıdan başkası değildi. Böyle süslü ve güzel olmalarına, kibar davranışlarına kanmamak gerekirdi. Gerçekte kim bilir ne korkunç şeylerdir. Belki de tepelerinde sekiz gözleri, yapışkan on iki kolları, mor ya da yeşil derileri ve içinden ateş fişkıran ağızları vardır.

Evet, evet, daha önce bu nasıl oldu da gelmedi aklıma. Asıl bizi kaçıran onlar; o, süslü bayan kılığına girmiş uzaylılar... Koca canavar da onlar için alışıyor. Evet, uzaylı yaratık bunlar... Uzaylılar kaçırıyor bizi, kaçırıyorlar... Kaırıyorlar... İmdaaat!..

"Engin, Engin yavrum, uyan... Ne o, korktun mu?

Kötü bir düş mü gördün yoksa? Uyan artık, bak geldik..."

"Geldik mi? Ne? Nasıl? Nasıl geldik?"

"Ne abuk değil mi? Kara yoluyla gelmeye kalksaydık belki on beş saat sürerdi, ama bak, bir saat bile olmadan geldik işte. Hadi bakalım, iniyoruz."

İniyoruz... O güzel bayanlar bizi gülümseyerek uğurluyor kapıda, iyi günler diliyor.

Burada da hava yükseklerdeki gibi açık, güneşli. Oh, öyle ya, çok uzun bir yol geldik, çok uzaklara geldik. Hem de bir saat bile sürmedi yolculuğumuz.

"Gece uçakla mı döneceğiz?" diye soruyorum babama.

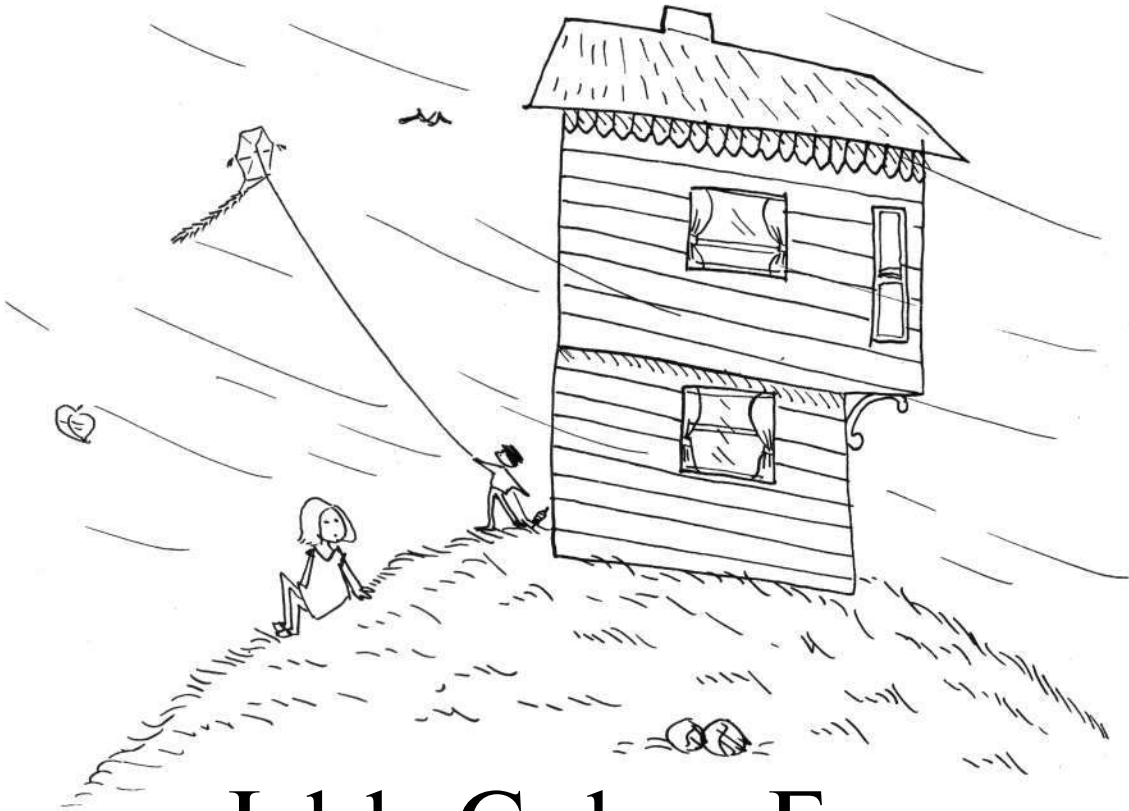
"Evet, tabii," diyor, "yoksa istemiyor musun?"

Hiç istemez olur muyum... Zıplıyorum yerimde:

"İstiyorum, istiyorum tabii. Yaşasın canavarrrr..." diye bağıriyorum sevinçle.

Babam garip garip bakıyor yüzüme, diliyle dişlerinin arasından, "Cık, cık, cık," yapıyor.

Elimi tutuyor, yürüyoruz...

Islık Çalan Ev

Nebahat Ayar

İLK BEN keşfetmiştim evimizin ıslık çaldığını. Evet, evimiz ıslık çalıyordu. Özellikle geceleri, rüzgâr estiğinde. Gözlerimi kırpmadan yatağımda hep onu dinliyordum. Kardeşim mışıl mışıl uyuyordu. Uyandırmak istiyordum ama sonra vazgeçiyordum. "Ya büyüsü bozulursa," diyordum. Bir başkasına söylersem belki de ıslık çalmazdı bir daha. Yoo

yoo, en iyisi bu sırrı saklamaktı. Ama yapamamıştım. Kardeşime söyleyivermişim hemencecik. İnanamamıştı.

"Ev hiç ıslık çalar mı?" demişti.

"Çalar," demiştim ben de inatla. "İnanmazsan bu akşam bekle görürsün."

Havanın kararmasını iple çekmiştik. Çok az oyun oynuyorduk. Kulaklarımız her

an tetikteydi. Kalbimiz küt küt atıyordu. Heyecanlıydık. Zaman yaklaşıyordu çünkü. Yemeğimizi yedikten sonra, erkenden odamıza çekildik. Işığı yakmadan yatağımıza girdik. Bekledik. Bekledik. Perde aralığından gökteki yıldızları saydık. Birbirimize masallar anlatıp oyalandık. Ama o gece hiçbir ses duymadık. Kardeşim kollarımın arasında uyuyuverdi. Ben de boş boş tavana baktım.

Sabahleyin kalkar kalkmaz kardeşimin ilk işi, beni soru yağmuruna tutmak oldu. Sorularının hiçbirine yanıt veremiyor, somurtuyordum. Uykusuzluktan gözlerim kızarmıştı. Okula da gitmek istemiyordum. Fakat kardeşimin sorularından kurtulmak için çabucak hazırlandım.

O gün sınıfta nerdeyse uyuyacaktım. Öğretmenim uykusuz kaldığımı anlamış, "Bir derdin mi var?" diye sormuştu. "Hayır," demiştim. O da üstelememiş, eve yollamıştı beni.

Evimiz küçük bir tepenin üzerindeydi. Uzaktan yalnız, kimsesiz görünüyordu. Öteki

evler daha aşağılarda kümelenmişti. Çocuklar uçurtmalarını yapıp rüzgâra bırakmak istediklerinde hep bizim tepeye gelirdi. Rüzgâr öylesine eserd ki, peşinden koştururdu uçurtmaları. Çocuklar zor zapt ederlerdi yaramazları. Böyle kaç uçurtma sonsuz maviliğin büyüüne kapılıp gökyüzünde

kaybolmuştu. Bu yüzden kaç çocuk gözü yaşlı ayrılmıştı tepeden.

Yol boyunca bunları düşünüyor, dalgın dalgın yürüyordum. Birden durdum. Bulmuştum. Evet, bulmuştum. Bu durumun tek sorumlusu gökyüzü olabilirdi. Ondan başkası yapamazdı bunu. Koşarak tepeye vardım. Yüreğim kin doluydu. İçimi boşaltmalıydım. Sesimin yettiğince bağırmaya başladım.

"Artık ne yıldızlarını sevecek, ne de güzelliğini öveceğim. Sana 'Mavi Saçlı Prenses'im' demeyeceğim. Aydede için şarkı bile söylemeyeceğim. Bulutların uçan halım olmayacak. Masallarında onlara yer vermeyeceğim. Kuşlarını sapanla avlayan çocukları da hiç ama hiç dövmeyeceğim. Işığımızı geri ver kıskanç gökyüzüüü!.."

Öfkem biraz olsun yatışınca sustum. Söyleyecek bir şeyim de kalmamıştı zaten. Kimselere görünmeden, bir hayalet gibi eve süzüldüm, odama kapandım. Uyumak istiyordum. Sıkı sıkı yumdum gözlerimi.

"Yemyeşil bir düzlükteydim. Çocuklar uçurtmalarını uçuruyor, gülüyordu. Oldukça neşeliydiler. Kardeşim de vardı aralarında. El ediyordu bana. 'Gel,' diyordu. Uçurtması da öyle güzel uçuyordu ki, koşturuyordu ardından. Ben de çağrısına uyarak ona doğru yöneliyordum. Ama bir türlü yetişemiyordum. O kadar hızlı koşuyordu ki, koşmuyordu da sanki uçuyordu. Ayakları yerden kesilmişti. Uçurtması onu alıp gidiyordu. Yakalamak için daha da hızlanıyorum.

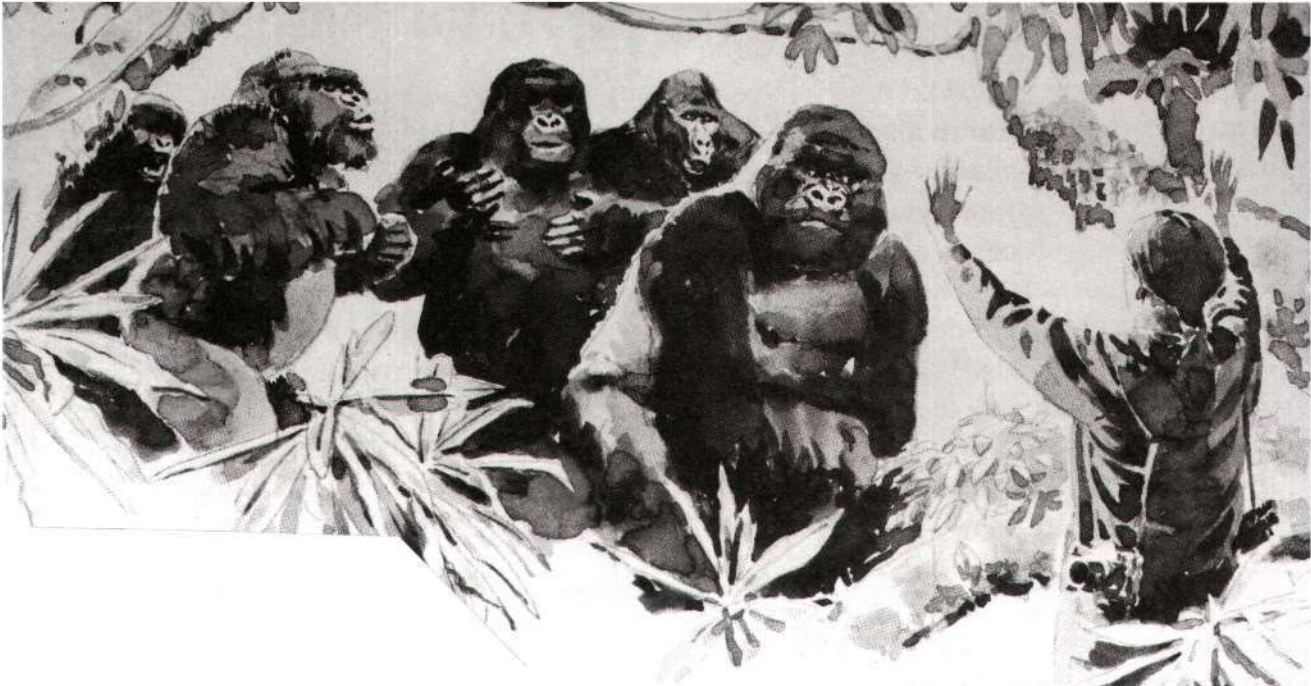
Fakat olmuyor. Kardeşim bir balon gibi gittikçe ufalıyor, ufalıyor; kayboluyor gökyüzünde. Onu kurtaramıyorum. Donakalıyorum oracıkta. Gökyüzü benden intikam alıyor sanki. Defalarca özür diliyor, hıçkırarak ağlıyorum. Beni işitiyor mu bilmiyorum ama ansızın bir ses duyuyorum. ıslığa benzer bir ses. Sürükleniyorum o sesin ardından. Çok geçmeden ıslık çalan evimizi görüyorum. Bağışlandığımı o zaman anlıyorum."

Kendime geldiğimde kardeşim başucumda oturuyordu. Kardeşime bir şey olmamıştı. Seviniyorum. Sıkıca sarılıyorum ona. Gökyüzünün intikamını anımsıyorum. Sonra ıslık sesini.. Yatağımdan fırlıyorum. Koşuyorum pencereye. Rüzgâr olanca şiddetiyle esiyor. "Duydun mu evimiz ıslık çalıyor," diyorum

kardeşime. Kardeşim de başını sallıyor.

O geceden sonra hep ıslık çalıyor evimiz. Rüzgâr hiç eksik olmuyor tepemizden. Eğer bu ıslığı duymak isterseniz, bir gün ıslık tepesine mutlaka uğrayın. Evimizin ıslık çaldığına siz de inanacaksınız.

Goriller

34

BEŞ İRİ goril balta girmemiş ormanın sık çalıları arasında kendilerini izleyen kadının üzerine doğru ilerledi. Kadına bir metre kadar yaklaştıklarında, kadın birden yerinden fırlayıp, "Hoaa!" diye bağırdı. Beş goril oldukları yerde kaldı.

Dian Fossey adlı bu kadın Amerikalı bir bilimci ve ünlü goril uzmanıydı. Gorilleri incelemek üzere Orta Afrika'nın bu dağlık yöresine ilk geldiğinde, goriller onu görünce çığlıklar atarak ormanın derinliklerinde kaybolmuştu.

Vahşi ve yırtıcı olarak tanıdığımız gorillere hiç yakışmıyor değil mi? Aslında onların vahşi ve yırtıcı olarak tanınması, görüntülerinden kaynaklanıyor.

Goriller, büyük maymunlar ailesinin en büyükleridir. Şempanze ve orangutanlar da aynı ailedendir. Yetişkin bir goril iki ayağı üzerinde durduğunda bir buçuk metreyi, ağırlığı da 180

Kay McDearmon

Cricket, Cilt 16, sayı 8

Resimler:

Ted Lewin

kiloyu bulabilir. Göğsünü yumruklayarak gırlayan bir gorilin görüntüsü herkesi ürkütür. Ama bu vahşi görüntü yalnızca bir aldatmacadır. Eğer gorili tedirgin eden kişi oradan sessizce uzaklaşırsa, goril de hemen hemen her zaman geri çekilir. Çoğunlukla amacı grubunu olası bir düşmandan korumaktır.

Vahşi goriller 6-17 kişilik gruplar halinde dolaşır. Grupta mutlaka yetişkin bir erkek bulunur. Bu yetişkin erkek goril sırtındaki gri tüyler nedeniyle, "gümüşsirt" olarak adlandırılır. Grupta ayrıca, sırt renkleri hâlâ siyah olan genç erkek, birkaç dişi ve yavrular bulunur.

Gümüşsirt grubun lideri ve koruyucusudur. Grubun nereye gideceğine, ne yiyeceğine, nerede mola verip nerede uyuyacağına o karar verir. Bir tehlike başgösterdiğinde ötekiler geriye çekilerek, alanı kendilerini korumak üzere dövüşecek olan gümüşsirtta bırakır.

Yetişkin bir gorile saldırmayı göze alacak pek hayvan yoktur, ama bazen aç bir leopar yalnız, ya da hasta bir gorile saldırabilir, yavru gorili uyuyan annesinin yanından kaçırabilir. Yavru goriller sürekli korunmaya muhtaçtır. Doğduğunda bebek goril çok zayıf ve çaresizdir. Yalnızca iki kilodur, ama insan yavrusundan çok daha çabuk kilo alır ve gelişir. İlk üç ayda emekler, altı aylıkken ağaçlara tırmanmaya çalışır.

En katı yetişkin goril bile çocuklara karşı son derece hoşgörülüdür. Tüylerine asılmalarına, ona vurmalarına, üstüne tırmanmalarına hiç ses çıkarmaz. Bebek goriller tüm grupça sevilir. Erkek ve dişi gorillerin bebeklerle oynamaları, insanlarınkine çok benzer.

Goriller çok ender olarak kavga eder. Dişi goriller birbirlerine bağırır, ara sıra da hafifçe birbirlerini ısırır. Böyle durumlarda gümüşsirtın bir yan bakışı, bazen sorunu o anda çözmeye yeter.

Gorillerin günü güneşin doğumuyla başlar.

Uyanır uyanmaz esnerler, gerinirler ve yakınlarındaki yaprakları yiyerek kahvaltı ederler. Daha sonra liderleri uyanır ve yürümeye başlar. Ötekiler de dört ayakları üzerinde onu izler. İki ayakları üzerinde de yürüyebilirler, ama ancak bir iki adımlarını böyle atarlar.

Ormanın kuytuluklarında sarmaşık, çalı, ağaç kabuğu, ot, hattâ muz, yabani kereviz, ve bambu kamışı toplarlar. Yavrular ağaç kabuklarının altındaki böcekleri yer.

Öğle öncesi gümüşsirt uykuya dalar. Yetişkin gorillerin çoğu onunla birlikte uyur. Bu sırada küçükler takla atar, kovalamaca oynar ve güreşir. Ağaç kütüklerine tırmanır, sarmaşıklara ve dallara tutunup sallanır ve alçak dallardan atlar. Arada göğüslerini de yumruklarlar, ama bu korkutmak için değil, ötekileri de oyuna davet etmek içindir. Oyunlarının bazıları insanlarınkine benzer.

Öğleden sonra grup yeniden yola koyulur. Yolda bulduklarını yerler. Kocaman midelerini doldurmak için, goriller günde 6-8 saatlerini yemeye ayırır. Gün boyunca 20-25 km karelik bir

alan içinde dolaşır dururlar.

Akşamüzeri lider geceyi geçirmek üzere durur. Goriller ara sıra açıkta da uyur, ama çoğunlukla kendilerine çalı çırpıdan yer yatağı yapar. Kilosu az dişiler ve genç goriller ağaçta da uyuyabilir. Bunun için ağacın beş metre yükseklikteki bir çatal dalını seçerler ve küçük dalları halka şeklinde kıvrarak kendilerine yer yaparlar. Çocuklu anneler, korunma gereksinimleri nedeniyle gümüşsırta yakın yatar. Siyah sırtlı gençlerse bekçilik yapar.

Gorilleri inceleyen uzmanlara göre bu yaratık utangaç ve nazik bir dev. Yıllarca onlarla birlikte olan Dian Fossey, incelediği grubun tam güvenini sağlamıştı. Kendisini kabul etmeleri için tıpkı goriller gibi davranmıştı. Sesini ve hareketlerini onlarınkine benzetmiş, hattâ onlar gibi kaşınmıştı. Yağmur ormanında onların arasında dolaşırken yaprak ve kereviz kökü çiğnemmişti.

Gorillerin kendisine olan güveni arttıkça onlara daha çok yaklaşmıştı. Böylece onlar da ondan kaçmaz olmuştu. Ve günün birinde, gorillerle geçen beş yılın ardından, Dian bir ağacın altında yatarken, 120 kiloluk, 'Fıstık' adını verdiği goril ona yaklaştı. Dian kaşındı. Goril de kaşındı. Sonra Dian elini uzattı. Fıstık, yavaşça pençesini uzatıp onun eline dokundu. Bu, vahşi bir gorilin bir insanla en yakın temasıydı.

Dian Fossey, on sekiz yıl boyunca Orta Afrika'da Ruanda gorillerini inceledi. Karisoke Araştırma Merkezi ve Dağ Gorilleri Projesi çerçevesindeki koruma çabaları sayesinde, şimdi bu yörede dört yüz goril yaşıyor.

Dian 1985'te öldürüldü. Ölümünün arkasındaki sır hâlâ çözülemedi. Şu anda Karisoke'de, sevgili gorillerinin yanı başında gömülü.

Turan Yüksel | İPUCU BİZDEN ÇÖZÜMÜ SİZDEN

Merhaba Sevgili Arkadaşlar,

Bugün size bilmeceleri, ben değil de Karagöz ile Hacivat soracak.

Bu sevimli iki arkadaşı tanıyorsunuz değil mi? Televizyondan, sinemadan çok önce perdede insanları eğlendirmeye başlamışlar. Bilirsiniz Karagöz'le Hacivat karşılaştıklarında önce birbirleriyle azıcık atışır, sonra söyleşirler. İşte bu söyleşilerinin birinde de bilmece sormuşlar birbirlerine. Şimdi ben, onların sordukları bilmecelerle ilgili konuşmaları önünüze getiriyorum. Konuşmada geçen bilmece yanıtlarını yazmayıp, parentez içine alarak nokta nokta geçiyorum. O boşlukları sizin doldurmanızı bekliyorum.

Hacivat- Vay Karagöz'üm Maşallah!

Karagöz- Selvinin tepesine bin de kuş avla!

Hacivat- Karagöz'üm ben sana bir şey söyleyeceğim.

Karagöz- Söyle bakalım.

Hacivat- Bilmece bilir misin?

Karagöz- Maşallah!

Hacivat- Demek bilirsin.

Karagöz- Hem de nasıl.

Hacivat- Yaa!

Karagöz- Ya ne sandın? Söyle bilmeceni, al cevabını.

Hacivat- Peki Karagöz'üm bir tane sorayım.

Karagöz- Sor bakalım.

Hacivat- **"Sokakta aldım bir tane, evde oldu bin tane"** (23) Nedir bu, bil bakalım.

Karagöz- Bunu bilmeyecek ne var?

Hacivat- Ne peki?

Karagöz- Tahtakurusu.

Hacivat- Karagöz'üm tahtakurusu olur mu?

Karagöz- Pekâlâ olur. Sokaktan bir tane kap da, evde nasıl çoğalır gör.

Hacivat- Benim söylediğim bilmecenin cevabı o değil, (....)dır.

Karagöz- Haa. (....) öyle mi? He he heee!

Hacivat- Bir tane daha sorayım mı?

Karagöz- Sor bakalım.

Hacivat- Efendim,

Çınçınlı hamam

Kubbesi tamam

Bir gelin aldım

Babası imam. (24)

Karagöz- Onu bilirim.

Hacivat- Kim?

Karagöz- Bizim mahallenin imamının kızı.

Hacivat- Değil Karagöz'üm. Bu benim söylediğim başka bir şey. Canlı değil, fakat canlı gibi çalışır.

Karagöz- Bildim Hacivat, hamam kurnası.

Hacivat- Bilemedin. (....) derler buna. Hani sen bilmece biliyordun?

Karagöz- Biliyordum ama bunu unutmuşum. Şimdi bilmeceyi sen benden dinle.

Hacivat- Söyle Karagöz'üm.

Karagöz- Çabuk bilme haa!

Hacivat- Canım söyle bakalım bilmeceni.

Karagöz- **Gıcirtının bıcırlısı, bıcırlının gıcırlısı,**

Yarısı canlı, yarısı yenmez,

On ayaklı, üç başlı, altı gözlü. (25)

Nedir o bil...

Hacivat- Ne uzun bilmece bu. Söylesene Karagöz'üm nedir bu?

Evet sevgili arkadaşlar, Karagöz'ün sorduğu bilmecenin yanıtını Hacivat veremiyor. Ama Hacivat'ın sorduklarını da Karagöz bilememişti. Öyleyse iş size kalıyor. Karagöz'le Hacivat'ın sorduğu bilmecelerin yanıtlarını sizden bekliyorum.

BİR KİTAP BİR YAZAR

Fazıl Hüsnü Dağlarca
BALINA İLE MANDALINA

Balina ile Mandalina * Fazıl Hüsnü Dağlarca *
Tümzamanlar Yayıncılık * Resimler: Mustafa Delioğlu
* 19,5 x 13,5 cm * siyah beyaz iç resimler * 1.hamur
kağıt * 25.000TL

İlk bakışta uyumsuz görünen dostluklar vardır. Örneğin zarif bir hanımefendi ile kabasaba bir dağlının birlikteliği, sanatçı ile çiftçinin arkadaşlığı gibi. Panait Istrati'nin Kodin adlı romanı da bu türden ilk bakışta olanaksız görünen dostluklardan birini anlatır. Böyle bir ilişkinin en akla gelmeyenini ise ancak Dağlarca gibi bir dev şairin hayal gücü ile kurgulanabilirdi. Okyanuslarda yaşayan bir balina ile, herhangi bir nedenle suya düşmüş bir mandalının dostluğunu anlatan ve yıllardır piyasada bulunmayan "Balina İle Mandalina" yeni baskısıyla yine kitapçılarda.

Tümzamanlar Yayıncılık bu kitaba hak ettiği özeni göstermeye çalışmış, özellikle usta çizer Mustafa Delioğlu ile bu metni bir araya getirmekle en doğru seçimi yapmış.

Aynı yayınevi Dağlarca'nın bütün kitaplarını birbiri ardınca yayımlıyor. "Çocuklarda Dizisi" adı verilen çocuk dizisinde yer alan öteki kitaplar şunlar:

Kuş Ayak
Yeryüzü Çocukları
Yazıları Seven Ayı
Göz Masalı
Yaramaz Sözcükler
Şeker Yiyen Resimler
Güneşi Doğdudan
İlkokul 2'deki/Kanatlarda
Kaçan Uykular Ülkesi
Cinoğlan

Bu kitabı kitapçınızda bulamıyorsanız bize yazın veya telefon edin. Unutmayın Kır-r-mızıfare aboneleri olarak bizden yüzde yirmi indirimle kitap alma hakkınız var. (Not: Bu sayıdaki Fındıkfaresi yazarlarına bu kitap ücretsiz olarak postalanmıştır.

MAVİBULUT YAYINLARI 1993

KDV dahil fiyatı

* OKULÖNCESİ DİZİSİ

Pabucumun Bağı Çözüldü / Fatih Erdoğan	15.000.-
Okula Geç Kaldım / Fatih Erdoğan	15.000.-
Uyuyamıyor musun Küçük Ayı? (Ciltli)/M. Waddell-B. Firth	70.000.-
Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli)/ Aytül Akal	85.000.-
Canı Sıkılan Çocuk (Ciltli)/ Aytül Akal	85.000.-
Kırçıl Horoz (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	45.000.-
Demet'in Bahçesi (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	45.000.-
Kedi (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	15.000.-
Balık (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	15.000.-
Köpek (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	15.000.-
Kuş (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	15.000.-

* DERGİLER

KIRMIZIFARE	15.000.-
Şehir Hayvanları ve İnsanları İçin KEDİ	20.000.-

Köpeğiniz ve Siz	100.000
------------------	---------

MAVİBULUT YAYINLARI Yenıçarşı Cad.
33/2 Ferah Ap. D.4 80060

Galatasaray İstanbul

Tel: 252 63 75-76 Faks: 244 08 60

GARANTİ BELGESİ

Kırmızıfare'ler ülkemizin en nitelikli çocuk edebiyatı sanatçılarıdır. Kızılbaşlar'ın gönüllü katkılarıyla yayımlanmaktadır. Çocuk edebiyatı ve eğitimi konusunda yetkin isimlerden oluşan bu kadro elinize aldığınız her Kırmızıfare'nin kalitesinin garanti belgesidir.